

Sygn. akt III UZ 15/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania K. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 lutego 2015 r.,
zażalenia odwołującej się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 listopada 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2014 r., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonej K. K. od wyroku tego Sądu z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Apelacyjny wywiódł, że pełnomocnik procesowy ubezpieczonej w dniu 16 września 2014 r. złożył w Sądzie drugiej instancji skargę kasacyjną w imieniu mocodawczynie. Sąd Apelacyjny wezwał pełnomocnika do usunięcia braków formalnych tej skargi przez przedłożenie pełnomocnictwa uprawniającego do złożenia skargi kasacyjnej i występowania przed Sądem Najwyższym, uiszczenie stosownej opłaty, jak również dostarczenie jednego odpisu skargi, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia

skargi. Pełnomocnik procesowy odebrał to wezwanie w dniu 27 września 2014 r. i w określonym terminie przedłożył stosowne pełnomocnictwo oraz uiścił opłatę, ale nie dołączył brakującego odpisu skargi kasacyjnej. Ponieważ profesjonalny pełnomocnik ubezpieczonej nie usunął w wyznaczonym terminie braku formalnego skargi, to Sąd drugiej instancji - z powołaniem się na art. 398⁶ § 2 k.p.c. - odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonej.

W zażaleniu na postanowienie Sądu drugiej instancji ubezpieczona zarzuciła naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego „uchylenie w całości do ponownego rozpoznania”. W uzasadnieniu zażalenia ubezpieczona twierdzi, że wezwanie Sądu do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej zostało przez nią wykonane, bowiem reprezentujący ją pełnomocnik w wyznaczonym terminie uiścił opłatę od skargi kasacyjnej oraz przedłożył wymagane pełnomocnictwo i dwa odpisy skargi. Te okoliczności świadczą o tym, że pełnomocnik procesowy ubezpieczonej wykonał nałożony na niego obowiązek „sumiennie i definitywnie”, dokonując „wszelkiej staranności”, aby terminowo „wypełnić braki formalne skargi”. Zdaniem załającej się, kwestionowane postanowienie „jest niezgodne z faktycznym stanem rzeczy, ponieważ wszelkie braki formalne zostały uzupełnione wraz z dwoma odpisami skargi kasacyjnej”.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne. Z akt sprawy wynika, że do skargi kasacyjnej, która została nadana przesyłką poleconą w dniu 12 września 2014 r. (k. 157) nie dołączono załączników wymienionych na ostatniej stronie skargi (k. 156). Wobec powyższego Sąd Apelacyjny zasadnie wezwał pełnomocnika procesowego reprezentującego ubezpieczoną do usunięcia w terminie siedmiodniowym braków formalnych skargi, w tym do przedłożenia jednego odpisu skargi (k. 158). Pełnomocnik ubezpieczonej otrzymał to wezwanie w dniu 27 września 2014 r. (k. 159) i przesyłką poleconą nadaną w dniu 3 października 2014 r. (bez pisma przewodniego) wysłał na adres Sądu Apelacyjnego dokument pełnomocnictwa uprawniający go do reprezentowania ubezpieczonej „w sprawie o

skarga kasacyjna (Y) przed właściwym: Sądem Apelacyjnym Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Sądem Najwyższym” (k. 161-162). Ponadto, w dniu 1 października 2014 r. pełnomocnik ubezpieczonej dokonał przelewu kwoty 50 zł na rachunek Sądu Apelacyjnego tytułem opłaty sądowej wymaganej od skargi (k. 160). Natomiast w aktach sprawy brak jakiegokolwiek dowodu (dokumentu) wykazującego, że pełnomocnik ubezpieczonej przedłożył Sądowi Apelacyjnemu (osobiście lub za pośrednictwem operatora pocztowego) wymagany odpis skargi kasacyjnej, do złożenia którego został wezwany przez Sąd drugiej instancji. Twierdzenie żalącej się, że „przedłożono dwa odpisy niniejszej skargi” nie zostało wykazane lub - choćby w minimalnym stopniu - uprawdopodobnione. W szczególności nie zostały przedstawione jakiegokolwiek dowody wykazujące, że przesyłka pocztowa, która miała rzekomo zawierać odpisy skargi kasacyjnej, została nadana w placówce pocztowej do Sądu Apelacyjnego.

W orzecznictwie przyjmuje się, że ustalenie zawartości zaginionej przesyłki poleconej może być dokonane w drodze domniemania faktycznego, o którym mowa w art. 231 k.p.c., a ciężar obalenia faktu wynikającego z takiego domniemania spoczywa na osobie, która twierdzi, że taki fakt nie zaistniał (przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001 r., IV CZ 58/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 24 oraz z dnia 9 października 2013 r., I PZ 13/13, OSNP 2014 nr 9, poz. 132). Z analizy akt rozpoznawanej sprawy wynika domniemanie, że przesyłka polecona wysłana do Sądu Apelacyjnego w dniu 3 października 2014 r. przez pełnomocnika ubezpieczonej nie zawierała wymaganego odpisu skargi kasacyjnej (zawierała tylko dokument pełnomocnictwa). Tego domniemania żaląca się nie obaliła, skoro nie zaoferowała żadnych dowodów na okoliczność wysłania spornych odpisów ani nawet nie powołała się na fakty, w świetle których domniemanie to mogłoby zostać obalone. Wprawdzie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie wymagają od strony, aby pismo procesowe zostało nadane w polskim urzędzie pocztowym jako przesyłka polecona. Nadający pismo musi się jednak liczyć z tym, że gwarancję przesłania pisma do sądu uzyskuje się w razie otrzymania dowodu nadania przesyłki poleconej. Zatem ryzyko związane z nadaniem przesyłki zwykłej - np. w razie zaginięcia przesyłki (niedoręczenie jej sądowi) - obciąża wysyłającego przesyłkę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 1988 r., IV PZ

39/88, OSPiKA 1989 nr 7-12, poz. 167).

W sytuacji, gdy pełnomocnik procesowy reprezentujący ubezpieczoną - mimo wezwania - nie usunął w terminie wszystkich braków formalnych skargi kasacyjnej, to odrzucenie tego środka zaskarżenia przez Sąd drugiej instancji, miało uzasadnioną podstawę faktyczną oraz prawną (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.